

אשתו לזנות - הכיר לה את ידידו הדרוזי - וידה בו  
 כי הידיד מנהל רומאן אהבה עם אשתו

# יריות במאהב

## הדרוזי



שנמצאת אצל הוריי, בגלל שבועלי נרקומן. מרפיק קיבלתי תשומת-לב וחום שלא קיבלתי מבעלי אף-פעם. הוא דאג לכל מחסוריי, ועכשיו הוא גם אכל אותה בשבילי. היו לי איתו שלושה חודשים הכי יפים בחיים שלי. מעולם לא היה לי דבר כזה. בעלי היה עווב אותי בלילות וזילזל בי. הוא היה מכה אותי ועושה לי את המוות. אבל רפיק נתן לי יחס ולא עזב אותי לרגע.

„רפיק רוצה להתחתן איתי, ואני רוצה לחיות איתו. הוא יותר טוב מיהודי. הוא אוהב אותי ולא איכפת לו שעסקתי קודם בזנות. הוא אמר לי: „אני מקבל אותך איך שאת“.

### המאהב: רפיק מועדי

שלנו. באנו אליו עם לב נקי לעשות שלום. אפילו לערס יש מילה. מייך כששמעה על כך סוליקה, היא חזרה לנהריה: „הלכתי למראלי מספר המיטרה ואמרתי לו: „עכשיו אתה מבי סוט“.

„עד עכשיו הייתי עם רפיק בבית החולים. רפיק אמר: „העיקר שאת לא נפגעת. אני זה לא חשוב“.

רפיק מועדי נפצע בשתי ירכיו. ביום שבו שוחרר מבית-החולים, וממיתו בי כפר ירכא, כשהוא מוקף בבני מיש-פחתו, הוא משחזר את המיקרה: „אני חושב שהמיטרה זילזלה בנה. כי אם אישה באה ומתלוננת פעמיים על נשק, ושבעלה מוריד אותה לזנות ורוצה שתמך כור סמים. אז לא עוזרים אותו“.

„אני דווקא אמרתי לה שתחזור לבעד לה, אבל היא רוצה אותי. אני רציתי להשלים איתו. יעני, קח את האישה וחדא לאס, גמרנו.“

„אצלנו הדרוזים יש כבוד. אנחנו לא מזמינים מישהו הביתה ורוצחים אותו שם. ואפילו שאני דרוזי והיא יהודיה, אז מה? אצלנו חצי כפר הולך עם יהודיות“.

### עדיף סרסור יהודי

אומר אחד מבני מישפחתו של רפיק: „היא אשה נשואה. שתחזור לבעלה. מה אנחנו צריכים בעיות?“

לא רק בני מישפחת מועדי מתנגדים לקשר בין השניים. גם אמה של סוליקה יעצה לבתה להמשיך לחיות עם בעלה קוקה, כי לדעתה, אפילו סרסור יהודי עדיף על גבר ערבי, גם אם הוא מכבד אותה.

על טענתם של השניים נגד המיטרה משיב דובר מיטרת נפת הצפון, מר ברי יהודה: „שולה בארנס הודיעה פעם אחת למיטרת נהריה שבעלה מחזיק אקדח בבית. מפקד המיטרה, מראלי, יצא בר ראש צוות לערוך חיפוש בביתה לא נמצא דבר. שולה ברנס לא מסרה את המפתחות למיטרה, ואין שחר לטענותיה על יחס של זילזול בה. והראיה שיצאו לערוך חיפוש.“

סוליקה ברנס, שאינה יכולה להיכנס לדירתה, כי בעלה החליף את המנעול עוד לפני המיקרה, ישנה בינתיים בתחנת המיטרה.

סוליקה איתנה בדעתה: „עכשיו אני מחכה שיתפסו את קוקה. אחרי שרפיק יכריא, נלך לגור ביחד. עד שקוקה יתן לי גט.“

בערב חג הסוכות נסעה סוליקה ללוד, אל בית אחותה, ורפיק חזר לכפר ירכא. בינתיים התערבו בפרשה חבריהם המשותפים של רפיק וקוקה. מוריס, בן אחיו, וסולטאן, בן-דודו של מוריס, שהוא גם בנו של השייח' מועדי, נדברו להפגיש בין הבעל למאהב. משהיכו לו בכפר ירכא והוא לא הופיע, נסעו השניים עם רפיק לנהריה וחיכו לו בבית קפה שבו קוקה נהגה לשבת. בחצות הופיע הבעל ובחברתו נערה צעירה.

„שלושה חודשים היה לי כל טוב. אז מה עדיף לאכול — חומוס או סטייק? הייתי צריכה לבחור בין הובל לטוב, ואני לא ראיתי טוב בחיים שלי. אז מה איכפת לי שהוא ערבי? קיבלתי מרפיק אהבה וחום שלא קיבלתי בחיים. בעלי הוריד אותי לכביש לעבוד בלילות, בגשם ובקור. אבל רפיק שמר עלי, ולא נתן לי לצאת מהבית. אני לא מכחישה, אני אוהבת את רפיק, ואני רוצה להיות איתו.“

### „לבחור בין הזבל לטוב“

השתחרר הבעל ממעצרו סיפרו לו חבריו שאשתו חיה עם ידידו הדרוזי.



מועדי בביתו אחרי שיחררו מבית-החולים „אז מה אם הוא ערבי“

קוקה מוכן לשוחח אתם, אך מבקש מהם להתלוות אליו קודם לביתו. את השתלשלות האירועים מתאר מוריס: „הגענו לספסל ליד הבית, והוא אמר לבחורה שהיתה איתו שתלך. הבנו שמשנה לא בסדר כאן, כי למה לא יושבים בבית-קפה, ולמה לא בבית שלו?“

„ישבנו כולנו על הספסל. רפיק וקוקה התחילו להתווכח. רפיק אמר: „זה לא היה מתוכנן אני לא התכוונתי. זה פשוט יצא ככה“ קוקה אמר: „לא האמנתי שזה אתה“ סולטאן דיבר עם קוקה איזה 40 דקות, ואחר-כך חזרו שניהם. שיתאום קוקה שלף אקדח, כיוון מול רפיק ואמר לו: „אני לא אהרוג אותך, אבל אפגע בך“ הוא ירה שתי יריות ברפיק וברח. רפיק נפל ודם נטף ממנו. אחר כך באו שוטרים ואמבולנס, ולקחו אותו לבית חולים. רפיק אמר לשוטרים: „קוקה ברנס ירה בי“ קוקה בגד בנו. פגע בכבוד

הבעל הנכבד מוכן היה לשכוח את יחסיה עם רפיק, כאילו לא היו אלא פרשת אהבים חולפת. כדי להתחמק מלעגם של חבריו הוא הציע לה לעזוב את נהריה ולעבור למקום אחר.

אך היא בשלה: „לא פחדתי ממנו ואמרתי: אתה הגורם, כי זילזלת בי. עכשיו זה מאוחר מדי.“

### אפילו לערס יש מילה

„אך“ היא מספרת, „אחרי שמסרתי עי עזות בכתב, פעמיים, הם לקחו את המפתחות ולא התייחסו אלי. וכך, מפקד המיטרה, מראלי, לא מנע את היריות.“ סוליקה עזבה את הבית ומאז היא ורפיק נדדו ממקום למקום. בכל ערב הם ישנו במקום אחר — נתניה, טבריה, ירושלים.

הבעל הנכבד מוכן היה לשכוח את יחסיה עם רפיק, כאילו לא היו אלא פרשת אהבים חולפת. כדי להתחמק מלעגם של חבריו הוא הציע לה לעזוב את נהריה ולעבור למקום אחר.

אך היא בשלה: „לא פחדתי ממנו ואמרתי: אתה הגורם, כי זילזלת בי. עכשיו זה מאוחר מדי.“

הבעל נדהם מתשובת אשתו. סוליקה מעולם לא המרתה את פיו. הוא גם נעלב מהעובדה שבחורה על פניו דווקא בגבר דרוזי. טענה לעומתו האשה: „אתה הרי הבאת ארנו. כל החיים הבאת לי לקוחות ערבים. אבל כשהבאתי כספים ודולרים אז זה היה בסדר, ועכשיו זה לא בסדר?“

ממשיכה סוליקה: „נמאס לי ממנו. כל החיים שלו מסטול, ושוורף לי את הבית עם הסיגריות. נמאס לי הסבל הזה — הבקבוק מתמלא, מתמלא, אבל גם הוא נשפך בסוף.“